

Εκδήλωση – Αγώνες Γης από το χθες ως το σήμερα: Όχι εξόρυξεις στην Ήπειρο (Δημοτικό Σχολείο Κουρέντων, Ιωάννινα)

Η απειλή της εξόρυξης στον τόπο μας είναι πλέον εμφανής, πεντακάθαρη και πολύ κοντινή. Μετά και την πρόσφατη απόφαση έγκρισης περιβαλλοντικών όρων, η Energean Oil & Gas βρίσκεται προ των πυλών. Κρίναμε, λοιπόν, ότι είναι τεράστιας σημασίας, όσοι και όσες ενδιαφερόμαστε να εμποδίσουμε την καταστροφή, με όλες τις διαφορές και τις ομοιότητές μας, να βρισκόμαστε με πολλούς τρόπους, ένας εκ των οποίων και αυτή η εκδήλωση. Κρίναμε ότι πρέπει να πραγματοποιηθεί στα Κούρεντα, χωριό κοντινό στην περιοχή της εξόρυξης. Γιατί έχει σημασία να ξέρουμε όλοι και από κοντά για ποιον τόπο μιλάμε. Γιατί έχει σημασία να βρεθούμε όλοι μαζί, κάτοικοι των χωριών και της πόλης, κοντά στο σημείο της επικείμενης καταστροφής. Να αντλήσουμε δύναμη ο ένας από την άλλη και από τον ίδιο τον τόπο που δεν θέλουμε να ρημάξει και να αγωνιστούμε πλάι πλάι.

Η εκδήλωση αυτή είναι ένας τρόπος να ενισχύσουμε το «οπλοστάσιο» μας. Και το πιο σημαντικό όπλο είναι η γνώση και η μνήμη. Η περιοχή μας δεν είναι νέα στους περιβαλλοντικούς αγώνες. Υπάρχει σημαντική παρακαταθήκη από τους αγώνες υπεράσπισης του ποταμού Καλαμά, όπως και από την προηγούμενη απειλή εξόρυξης υδρογονανθράκων. Έχουμε λοιπόν σκοπό, αντλώντας γνώση από τα σωστά, τα λάθος, το σύνολο της εμπειρίας των προηγούμενων να συνδέσουμε το νήμα με τον δικό μας, τον σημερινό αγώνα. Να αξιοποιήσουμε την εμπειρία, να αλληλοενημερωθούμε, να παράξουμε ιδέες για να στείλουμε επιτέλους τις εταιρίες που θέλουν να καταστρέψουν τις ζωές μας στο διάολο!

Ομιλητές/τριες:

- Συμμετέχων στον αγώνα της δεκαετίας του '80 για την υπεράσπιση του ποταμού Καλαμά
- Ανοιχτή συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία
- Κάτοικος της περιοχής που απειλείται από την εξόρυξη

Πληροφορίες:

- Κυριακή 31 Μαρτίου – 12 το μεσημέρι
- Δημοτικό Σχολείο Κουρέντων

Facebook Event

Ευχαριστούμε πολύ την Αδελφότητα Κουρέντων για τη συνεργασία στην πραγματοποίηση της εκδήλωσης!

Παρουσίαση της ποιητικής συλλογής ΠΑΡΤΙΔΑ, του Ανδρέα Κουζέλη στον Ε.Κ.Χ Αλτάι

Ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος αλτάι (Θεμιστοκλέους 65, Εξάρχεια) παρουσιάζει τη νέα ποιητική συλλογή του κοινωνιολόγου – συγγραφέα Ανδρέα Π. Κουζέλη «ΠΑΡΤΙΔΑ», την Παρασκευή 29 Μαρτίου 2024, στις 20:30.

Την παρουσίαση συντονίζει η δημοσιογράφος και συγγραφέας Όλγα Στέφου.

Για την ποιητική συλλογή μιλούν ο Γιώργος Τσιάκαλος, ομότιμος καθηγητής ΑΠΘ και η Έλενα Χριστοδουλίδου, χορογράφος, υπεύθυνη του Πολιτιστικού Κέντρου Εγκώμιο.

Ποιήματα θα διαβάσουν οι ηθοποιοί: Ελισσαίος Βλάχος, Νίκη Παπαγεωργίου, Τάνια Παλαιολόγου, Δήμητρα Σκλάβου, Κώστας

Παπακωνσταντίνου και ο μουσουργός Βασίλης Μπαμπούνης.

Τη μουσική επιμελείται ο Βασίλης Μπαμπούνης.

Θα υπάρχει διερμηνεία ελληνικής νοηματικής γλώσσας από τη Σοφία Ρομπόλη.

Τη βραδιά της εκδήλωσης θα διατίθενται σε περιορισμένο τιράζ αντίτυπα της ποιητικής συλλογής σε φυσική μορφή, ενώ ψηφιακά αντίτυπα υπάρχουν στην ιστοσελίδα www.afanton.gr

Ο χώρος είναι φιλικά προσβάσιμος για ανάπηρους-ες, αλλά δεν διαθέτει τουαλέτα για αναπήρους-ες.

Εκδήλωση/Συζήτηση με φοιτητ@ συμμετέχουν σε αυτόνομα/ελευθεριακά σχήματα σχολών της Αθήνας για την αποτίμηση και τις προοπτικές του αγώνα ενάντια στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων.

*Παρασκευή 23/3, στις 19.30, στον Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος
«αλτάι»//Free Social Space “altai”*

Ακολουθεί η θέση της συνέλευσης μας για το Πανεπιστήμιο:

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΙ
ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΗΜΕΡΑ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟ–ΔΗΜΟΣΙΟ–ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΥΡΙΟ**

Δεν μας ξενίζουν οι εξελίξεις σχετικά με την επικείμενη

απόφαση του Κράτους για περισσότερο κατακερματισμό της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με την ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Η επιλογή αυτή της κυβέρνησης είναι απολύτως ιδεολογική αφού καμία αναγκαιότητα δεν παράγεται απο την πραγματικότητα προς αυτη την κατεύθυνση της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων. Τι και αν το σύνταγμα (άρθρο 16) δεν το επιτρέπει; Ο Κυρίαρχος είναι πάνω από το σύνταγμα και παράγει το δίκαιο του Κυρίαρχου ανά πάσα στιγμή. Διαμέσου των προβλέψεων του άρθρου 28 του συντάγματος, που επιτρέπει την ενεργοποίηση διακρατικών συμφωνιών, επιδιώκει την αναγνώριση επενδύσεων ξένων πανεπιστημίων. Πάλι καλά που υπάρχει νομικό πρόσχημα, αν και δεν παραιτούνται και από την επιδίωξη αλλαγής του άρθρου 16.

Αν το Κράτος επέλεξε να επιτεθεί και να αποδιοργανώσει το Πανεπιστήμιο, διαλύοντας ένα ακόμη θεσμό του δημόσιου χώρου, έστω και ετερόνομο, εμείς θεωρούμε ότι είναι ευκαιρία για να ανοίξει μία ευρεία συζήτηση για την επανανοηματοδότηση του Πανεπιστημίου και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Για το Κράτος, το Πανεπιστήμιο είναι ένας δημόσιος χώρος που δε νοείται να μην είναι στην κυριαρχία του. Δε νοείται να αποτελεί σημείο ελευθερίας και οι «παράνομες» ενέργειες της αμφισβήτησης, της αντίστασης, του διαφορετικού που μπορεί να γεννιούνται εντός του, θα πρέπει να παταχθούν.

Το Πανεπιστήμιο θα πρέπει να τακτοποιηθεί ώστε να λειτουργήσει για τους αποκλειστικούς σκοπούς της εκπαίδευσης και του κέρδους. Ο δημόσιος χώρος έχει βαθιά πολιτική σημασία καθώς είναι ο χώρος όπου παράγεται η πολιτική των από κάτω, η αμφισβήτηση, η αντίσταση, η εξέγερση. Μόνιμη φροντίδα του Κράτους είναι να κατακτήσει τον δημόσιο χώρο, είτε αστυνομοκρατώντας τον είτε ιδιωτικοποιώντας τον. Προς αυτή την κατεύθυνση οργανώνει διάφορες πολιτικές και τακτικές προκειμένου να επιτύχει μια καθολική περίφραξη όλων των δημόσιων χώρων.

Νέες περιφράξεις που οργανώνονται για τους σκοπούς του

κέρδους, τον έλεγχο της συμπεριφοράς, τον αποκλεισμό από τον κοινωνικό χώρο και το οριστικό τέλος με την έννοια του δημόσιου. Και κάθε μορφή περίφραξης έχει ως στόχο να σιωπήσει η κριτική, αλλά και η οργάνωση της επιθυμίας για μία ζωή ελεύθερη.

Περιφράξεις για τους σκοπούς του κέρδους: Το βασικό εργαλείο του νεοφιλελευθερισμού ως μέρος του πολιτικοοικονομικού και ιδεολογικού σχεδίου για την αγοραία συναλλαγή ως βασικό σύστημα ηθικών αρχών είναι η δύναμη των κεντρικών θεσμών να προωθούν σχέδια εκχώρησης των δημόσιων πόρων στους ιδιώτες. Το πανεπιστήμιο ήδη από τον 19ο αιώνα, με την κυριαρχία της αστικής τάξης και τη βιομηχανική επανάσταση χάνει το νόημά του ως παραγωγός και πομπός της γνώσης και μετατρέπεται σε οικονομικός ρυθμιστής, καθώς αναπροσαρμόζεται στο καινούριο πλαίσιο του καπιταλισμού με την εισαγωγή του στον καταμερισμό. Τα προγράμματα σπουδών και η έρευνα εναρμονίζονται με τις απαιτήσεις της βιομηχανικής παραγωγής και εργασίας, η γνώση κατακερματίζεται συνεχώς και πλέον αντικαθίσταται από την δεξιότητα. Η αποξένωση του αντικειμένου από την γνώση και η αλλοτρίωση του ρόλου της ανώτατης παιδείας είναι τόσο βαθιά που το πανεπιστήμιο απογυμνώνεται από το αρχικό του νόημα και μετατρέπεται σε ένα στυγνό κέντρο παραγωγής πρόσκαιρης εξειδίκευσης με σκοπό την επαγγελματική κατάρτιση.

Το Κράτος, λοιπόν, ανέλαβε, και μέσω σειράς νομοθετικών και πρακτικών παρεμβάσεων προώθησε το Πανεπιστήμιο ως μέσο κατάρτισης εκπαιδεύοντας άμεσα τους φοιτητές και έμμεσα τους διδάσκοντες σύμφωνα με τις καπιταλιστικές απαιτήσεις. Οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις έστρωσαν το δρόμο για την πλήρη μετάβαση από την ανθρωποκεντρική θεώρηση της κοινωνίας και της παιδείας στην εμπορευματοκεντρική.

Περιφράξεις για τον έλεγχο της συμπεριφοράς: Το πανεπιστήμιο στην Ελλάδα πιάνει το νήμα της αμφισβήτησης και συνδέεται με τα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια μετά το Μάη του '68. Η ριζοσπαστικοποίηση του '60, με σημείο αναφοράς τα Ιουλιανά και η μαζική συμμετοχή της νεολαίας και των φοιτητ(ρι)ών στις

κοινωνικές διεκδικήσεις με σημείο αιχμής το πολιτειακό, συνεχίζεται με τις δυναμικές αντιδικτατορικές ενέργειες στην περίοδο της Χούντας, φτάνοντας στο απόγειό του με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73. Έκτοτε το πανεπιστήμιο αποτελεί χώρο πολιτικοποίησης των φοιτητών με τη συμμετοχή τους σε ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες και μήτρα ανάδειξης ριζοσπαστικών κινημάτων.

Η ευθεία βολή κρότου λάμψης στον φοιτητή που αντιστέκεται σηματοδοτεί το οριστικό τέλος του πανεπιστημίου ως χώρου αμφισβήτησης και αντίστασης. Είναι η ίδια βολή που σκότωσε το '65 τον Πέτρουλα και τον Γρηγορόπουλο το '08. Η νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση είναι απόλυτη. Η επικράτησή της δεν συμβιβάζεται με την συνύπαρξη και απαιτεί την ολοκληρωτική εξάλειψη κάθε μη προσαρμόσιμου, πόσο μάλλον εναντιωτικού, θεσμού. Εγκαλεί, καταγγέλλει και επιτίθεται σε φοιτητ(ρι)ές και καθηγ(η)τ(ρι)ες επειδή διαχρονικά αντιστέκονται και αμφισβητούν το αγοραίο πανεπιστήμιο και την παγίωση ενός συστήματος αναπαραγωγής άνισων σχέσεων.

Περίφραξη της κοινότητας: Η ολοκλήρωση του σχεδίου για την πλήρη ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων και το οριστικό τέλος τους ως δημόσιος χώρος πολιτικής αναπαραγωγής, αμφισβήτησης και αντίστασης ολοκληρώνεται με την περίφραξη της φοιτητικής κοινότητας και τη μονιμότητα των φυσικών εμποδίων εισόδου. Οι ασφαλίτες ελέγχουν τους/τις φοιτητ(ρι)ες στις εισόδους, ενώ τα ΜΑΤ τους/τις συνοδεύουν μέχρι να μπουκ στην αίθουσα για μάθημα. Στη συνέχεια αναμένονται οι φοιτητικές κάρτες, τα τουρνικέ, οι κάμερες και κάθε μηχανισμός ελέγχου για την εμπέδωση της κανονικότητας και αποτροπή έκφρασης του διαφορετικού. Η φυσική περίφραξη του δημόσιου χώρου είναι για να αποτρέψει την κοινότητα από την χρήση του για πολιτικούς σκοπούς πέρα από την εργασία και την κατανάλωση.

Κάθε κίνηση της πανεπιστημιακής κοινότητας για εναντίωση στην επιχειρηματοποίηση, εμπορευματοποίηση και την αλλοτρίωση ως αναπαραγωγή της κυρίαρχης κουλτούρας, από συζητήσεις μέχρι κινητοποιήσεις, είχε απέναντί της είτε τους κυριολεκτικούς

φύλακες των πανεπιστημιακών πυλών, τις δυνάμεις καταστολής δηλαδή, είτε την ανελέητη προπαγάνδα από τα ΜΜΕ αλλά και τις καθηγητικές ελίτ που έχουν ταχθεί πλήρως με το τακτοποιημένο πανεπιστήμιο. Τα πανεπιστήμια αποτελούν τον τελευταίο χώρο του κινήματος για να οργανώνει τις αντιστάσεις του. Η επίθεση του κράτους είναι ολομέτωπη με τη συνεχή ανακατάληψη ζωτικών χώρων του ανταγωνιστικού κινήματος από τις δυνάμεις καταστολής και τη συρρίκνωση των ελεύθερων χώρων.

Οι εικόνες με τα ΜΑΤ στις πλατείες την περίοδο πριν και μετά την καραντίνα, οι εκκενώσεις καταλήψεων και κέντρων αγώνα, η προσαγωγή μελών σωματείων κατά τις παρεμβάσεις τους για εργατικές διεκδικήσεις, η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου χώρου από τις παραλίες μέχρι τα δάση και τα πάρκα, ο πλήρης κρατικός έλεγχος του δημόσιου διαλόγου και των ΜΜΕ έχουν δημιουργήσει έναν ασφυκτικό κλοιό γύρω από την έκφραση της αντίρρησης και της κριτικής. Τα πανεπιστήμια αποτελούν έναν από τους τελευταίους σταθμούς που επιδιώκει η εξουσία να περάσει εξ' ολοκλήρου στα χέρια της.

Για τους παραπάνω λόγους μιλάμε, ήδη από τους φοιτητικούς αγώνες του '06-'07 ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, για ένα Πανεπιστήμιο Ελεύθερο-Δημόσιο-Κοινωνικό. Ελεύθερο ακριβώς ως προς τους ταξικούς και χωροταξικούς φραγμούς όσον αφορά την πρόσβαση σ' αυτό. Δημόσιο ως προς τον δημόσιο ζωτικό χώρο που διεκδικείται μέσα σ' αυτόν από την κοινωνία και την κυριαρχία. Κοινωνικό ως προς τον παν-κοινωνικό χαρακτήρα της γνώσης και του πανεπιστημίου, ως ένα με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και όχι σαν ένας οργανισμός αποκομμένος απ' αυτό και τις ανάγκες του.

Η αντίσταση απέναντι στην κρατική καταστολή στα πανεπιστήμια και το σύνθημα «ΕΞΩ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ» συγκεντρώνει αυτή τη στιγμή όλους τους αγώνες ενάντια στην κυριαρχία και στην αναπαραγωγή σχέσεων εξουσίας, στην παραγωγή κατακερματισμένων και πλήρως αναλώσιμων εργαζόμενων, στην επιβολή μιας ζωής αβίωτης για τους αδύναμους, τις καταπιεσμένες, τους μετανάστες, στην ποινικοποίηση όσων σπάνε

τη σιωπή τους.

Το πρόταγμα για ένα Δημόσιο – Ελεύθερο – Κοινωνικό Πανεπιστήμιο συγκεντρώνει όλους τους αγώνες που αμφισβητούν και αρνούνται να παραδώσουν το μονοπώλιο των ζώων μας στην αγορά και στο Κράτος. Τους αγώνες για ανάσες ελευθερίας, μέσα στον κόσμο της καταπίεσης, της πατριαρχίας, της εκμετάλλευσης και της αδικίας. Τους αγώνες όπου βιώνεται η συλλογική απόφαση και νίκη και οι σχέσεις πλέκονται όχι ιεραρχικά αλλά στο πλαίσιο μίας διαρκούς επανανοηματοδότησης.

Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που σκοτώνουν τη γνώση και ιδιωτικοποιούν τον δημόσιο χώρο, θα μείνουν στα χαρτιά.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΑΘΗΝΑΣ

Εκδήλωση/Συζήτηση – Τέμπη: Ένας χρόνος μνήμης και οργής – Δεν ήταν δυστύχημα αλλά κρατικό έγκλημα (Παρασκευή 1/3 στις 19:00 στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης)

Το μεγάλο και μαζικό έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με αυτόν τον τραγικό τρόπο τις κεντρικές πτυχές του σημερινού κόσμου. Ενός κόσμου που συγκροτείται γύρω από το πρόταγμα του κέρδους και της ισχύος που το συμπληρώνει. Η σύγχρονη εξουσία, έχοντας ως κορωνίδα το “όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται”,

κοστολογεί τη ζωή και τον θάνατο με βάση τη ζημία και το όφελος. Αυτό το φαντασιακό είναι το κλειστό της νόημα που εξαπλώνεται σε έναν κόσμο ανοιχτό στα καταστροφικά κελεύσματα του κέρδους και μόνο αυτού.

Κάνοντας τους ισολογισμούς της θεσμοθετεί προστατευτικούς θεσμούς και κανόνες ασυλίας, εκποιεί δημόσιες περιουσίες, λεηλατεί τη φύση, εξαγοράζει συνειδήσεις, ποινικοποιεί αντιστάσεις. Γι' αυτήν το νόημα της ζωής είναι η υποταγή, η ενσωμάτωση και η εκποίηση της με ένα πλήθος θέσεων, εμπορεύσιμων ιδεών, πραγμάτων και εμπειριών. Είναι ο πιο φτηνός και οικονομικός τρόπος ένταξης και η ένοχη σιωπή-ο θρίαμβος της. Αυτός ο τρόπος δεν είναι στρωμένος με τα λουλούδια της καλής θέλησης αλλά στυγερός και αμείλικτος. Όπως, άλλωστε, είπε και ο υπουργός Πέτσας: "όποιος δεν προσαρμόζεται, πεθαίνει".

Και όταν ο θάνατος έρχεται να σπάσει αυτή την οργανωμένη ταπείνωση, τότε η εξουσία καταφεύγει στο τελευταίο της όπλο με τις αλληλένδετες τρεις προϋποθέσεις: μηδενική ευθύνη για την ίδια, καθολική ευθύνη για τα εξιλαστήρια θύματα και αποζημίωση ως αντίτιμο σιωπής στα πραγματικά θύματα.

Για τα τρένα που ήταν το πιο λαϊκό, μαζικό και οικολογικό μέσο μεταφοράς, ο χρόνος σταμάτησε την 28η Φεβρουαρίου του 2023.

Πενηνταεφτά (57) αναγνωρισμένα και ποιος ξέρει πόσα ακόμη εξαϋλωμένα και άγνωστα αδέρφια μας, δολοφονήθηκαν με τον πιο κυνικό τρόπο. Αυτός ο κυνισμός κρυσταλώνονταν ήδη πριν το έγκλημα, με την απαξίωση του ΟΣΕ σε προσωπικό, δρομολόγια, τροχαίο υλικό, συστήματα ασφάλειας, χρηματοδότηση και λοιπά. Η μεθόδευση της απαξίωσης συνοδεύτηκε με αυτή της εκποίησης και ιδιωτικοποίησης. Παλιά μου τέχνη κόσκινο.

Η απαξίωση του οργανισμού διευκόλυνε την εκποίηση και γραφειοκρατικοποίησε ακόμα περισσότερο αρμοδιότητες και ευθύνες.

Ο κυνισμός επέστρεψε δριμύτερος στα Τέμπη. Η ατομική ευθύνη,

το λάθος και η κακιά στιγμή μπήκαν στο μεγεθυντικό φακό όλων των αξιωματούχων και των αφεντικών του σιδηροδρόμου, που βρήκαν καταφύγιο στα κυρίαρχα Μ.Μ.Ε. με το αζημίωτο. Η λογική αυτή διευρύνεται πια στον χώρο και στον χρόνο σε βάρος των πιο αδύναμων, για τους οποίους “τα ατυχήματα” και “οι καιρικές συνθήκες” πρέπει να εγγραφούν στην καθημερινότητά τους ως οι μόνες αποδεκτές αιτίες των δεινών τους.

Η αντιστροφή της πραγματικότητας προβάλλει ως η μόνη αλήθεια για να επισφραγιστεί μία άλλη αντιστροφή: δεν υπάρχουνε χάριν της ανοχής μας – υπάρχουμε χάριν της ανοχής τους. Όταν η κοινωνία βγήκε στους δρόμους και φώναξε πως οι ζωές μας μετράνε και δεν τις αφήνουμε στην τύχη, τότε τα αφεντικά σαν άλλες Αντουανέτες κοιτούσαν τα ταμεία με την σιγουριά της δύναμης του χρήματος, την πανάκεια κάθε τραγωδίας.

Ο κυνισμός τους φτάνει στο αποκορύφωμά του σήμερα, με τον κοινοβουλευτικό εμπαιγμό στους συγγενείς, γιατί για τους υπεύθυνους της Βουλής δεν ισχύει ούτε η προσβολή του νεκρού. Διότι τι άλλο είναι η άθλια στάση του υπουργού Καραμανλή και των πολιτικών του συνηγόρων; Τι άλλο είναι το άρον άρον τσιμέντωμα της περιοχής του εγκλήματος, το σβήσιμο βίντεο κι άλλες μεθοδεύσεις συγκάλυψης από τους αντίστοιχους υπεύθυνους;

Ας μη γελιόμαστε.

Η δικαίωση του αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους/ες και ό,τι είναι να γίνει θα επιτευχθεί με την δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία. Κι αν έτσι έχουν τα πράγματα, χωρίς τον άμεσο και ενεργό κοινωνικό έλεγχο στην οργανωμένη ζωή και στα μέσα που διαθέτει όπως ο σιδηρόδρομος, πάντα θα βρισκόμαστε αντιμέτωποι/ες με το οργανωμένο έγκλημα ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος που αναπτύσσεται λεηλατώντας και αναλώνοντας ανθρώπους και φύση.

Διαδήλωση : Τετάρτη 28/02 | 10:30 π.μ στο Αγ. Βενιζέλου

– ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΈΓΚΛΗΜΑ

– Η ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

– Η ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ Η ΟΡΓΗ ΔΕΝ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝΟΝΤΑΙ

Αντίσταση – Αλληλεγγύη γιατί οι ζωές μας είναι πέρα και ενάντια στα κέρδη τους.

Respiro di Libertà Social Space for Freedom –
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εκδήλωση/Συζήτηση : Η κοινωνική Εργασία υπερασπίζετε το δικαίωμα στην υγεία – Κυριακή 28/1|18:30 στον Ε.Κ.Χ “αλτάι”

Μέσα σε μία περίοδο πολλαπλών και πα Μέσα σε μία περίοδο πολλαπλών και παρατεταμένων κρίσεων, του καπιταλιστικού κοινωνικοοικονομικού συστήματος, τόσο διεθνώς όσο και στην Ελλάδα (πολιτικές λιτότητας, μνημόνια, υγειονομική κρίση της Covid-19, κλιματική, καταστροφή κ.ο.κ.) οι πολιτικές υγείας στην Ελλάδα, φαίνεται να εγκαθιδρύουν σημαντικές διαρθρωτικές ανισότητες και να μετατρέπουν ευρύτερα την Υγεία από ένα κοινωνικό δικαίωμα σε υπηρεσίες που έχουν στο επίκεντρο τους το κέρδος.

Συγκεκριμένα σε σχέση με την Ψυχική Υγεία και την Απεξάρτηση σε αντιδιαστολή με τις σχετικές μελέτες στην Ελλάδα, την εμπειρία από τις κοινωνικές υπηρεσίες, αλλά και τις επισημάνσεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας για τη ραγδαία

αύξηση των προβλημάτων ψυχικής υγείας και εξάρτησης με την ταυτόχρονη ύπαρξη σημαντικών αποκλεισμών από τις αντίστοιχες υπηρεσίες, το Υπουργείο Υγείας προχωρά σε πλήρη αποδυνάμωση, κατακερματισμό και σε ιδιωτικοποίηση των σημαντικότερων φορέων ΨΥ και απεξάρτησης στην Ελλάδα έως σήμερα.

Λίγο καιρό πριν γνωστοποιήθηκε από το Υπουργείο Υγείας ένα νέο νομοσχέδιο που πρόκειται να τεθεί προς διαβούλευση το επόμενο διάστημα, που εάν ψηφιστεί και υλοποιηθεί θα επιφέρει τεράστιες επιπτώσεις στην ήδη επιβαρυνόμενη Ψυχική Υγεία και Απεξάρτηση.

Ως εκ τούτου ως Δίκτυο Δράσης Κοινωνικών Λειτουργών Ελλάδας θεωρούμε ηθική και δεοντολογική μας υποχρέωση να ενημερώσουμε τόσο τη διεθνή επιστημονική κοινότητα, όσο και την κοινωνία αναφορικά με το περιεχόμενο του εν λόγω νομοσχεδίου και ουσιαστικά την επικείμενη διάλυση της Ψυχικής Υγείας.

Ήδη δημιουργήσαμε ένα βίντεο στο πλαίσιο της καμπάνιας που έχουν ξεκινήσει πληθώρα σχετικών φορέων για την απόσυρση του συγκεκριμένου νομοσχεδίου- όπου μιλούν μέλη του Δικτύου, επαγγελματίες, αλλά και λήπτες/ριες υπηρεσιών και μέλη συλλόγων οικογενειών.

Διεκδικούμε την απόσυρση του συγκεκριμένου νομοσχεδίου.

Σε συνέχεια των διεκδικήσεων μας προχωράμε στην διοργάνωση μιας εκδήλωσης/συζήτησης με ομιλήτριες/ομιλητές:

Θεόδωρος Μεγαλοοικονόμου (Ψυχίατρος)

Κατερίνα Μάτσα (Πρόεδρος Σωματείου Υποστήριξης Έργου 18 Άνω)

Ελευθερία Λεβάκου (Κοινωνική Λειτουργός ΚΕΘΕΑ Εξέλιξις, Μέλος Δικτύου Δράσης Κοινωνικών Λειτουργών)

Μαρία Μπολοβίνα (Ψυχιατρική κοινωνική λειτουργός, Μέλος Δικτύου Δράσης Κοινωνικών Λειτουργών)

Παρεμβάσεις από: Μέλη των Συλλογικών Δράσεων Κοινωνικής Αλληλεγγύης για 18 Άνω και του Δικτύου Ανθρώπων που Ακούνε Φωνές

Συντονισμός συζήτησης:

Δώρα – Δήμητρα Τελώνη (Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Κοινωνικής Εργασίας του ΠΑΔΑ)

Reclaim the Social in Social Work and Society/Ανακτώντας το Κοινωνικό στη Κοινωνική Εργασία και Κοινωνία

Δίκτυο Δράσης Κοινωνικών Λειτουργών

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟ ΛΑΪΚΙΣΜΟ ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ – (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας)

Τετάρτη 24/1 στις 19:00 στον Ε.Κ.Χ Αλτάι

Με αχαλίνωτο ενθουσιασμό προχωράει κάθε τόσο η κυβέρνηση στις τροποποιήσεις του Ποινικού Κώδικα και του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας με στόχο την διεύρυνση των αδικημάτων, την αύξηση των ποινών, την αυστηροποίηση του Π.Κ, τον τιμωρητικό χαρακτήρα, την καταστολή.

Το Ποινικό Δίκαιο του εχθρού ισχυροποιείται και γίνεται το μοναδικό πολιτικό εργαλείο του Κράτους για την πλήρη υποταγή της κοινωνίας στο τώρα αλλά και στην αντιμετώπιση των μελλοντικών εξελίξεων. Το Ποινικό Δίκαιο του εχθρού με τις

παρούσες τροποποιήσεις εκτοπίζει στην εξαίρεση την μισή σχεδόν κοινωνία, ενώ ψαλιδίζει όλα τα δικαιώματα των φυλακισμένων. Οι εξοντωτικές ποινές και η αναίρεση της υφ' όρων απόλυσης καθιστούν τις φυλακές στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ομιλητές:

Κώστας Παπαδάκης (Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων)

Σπύρος Τζουανόπουλος (Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων)

Σπύρος Δαπέργολας (Αναρχική συλλογικότητα Ρουβίκωνας)

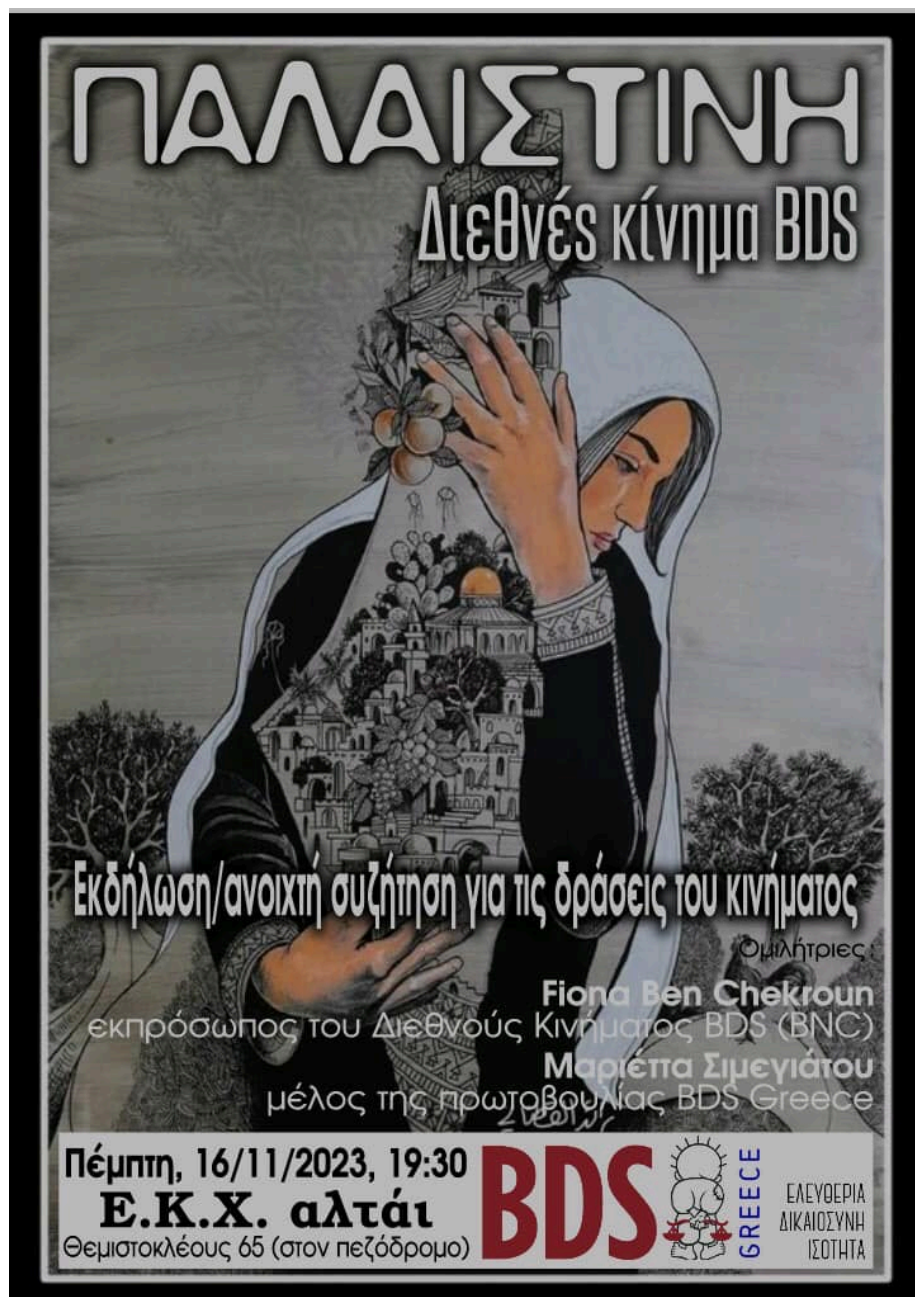
Αντώνης Μπούμας (ΑΚ Αθήνας – Δικηγόρος)

**Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΘΕΣΜΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

**Εκδήλωση για την Παλαιστίνη
με το διεθνές κίνημα BDS –
Πέμπτη, 16.11.2023, στον
Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο αλτάι**

Την Πέμπτη, 16.11.2023, στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο αλτάι (Θεμιστοκλέους 65, στον πεζόδρομο) θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση/ανοιχτή συζήτηση με την Fiona Ben Chekroun, υπεύθυνη για την εκστρατεία του διεθνούς κινήματος BDS (Μποϊκοτάζ, Απόσυρση Επενδύσεων και Κυρώσεις) στην Ευρώπη.

Η καλεσμένη θα εστιάσει στις δράσεις που μπορούν να αναληφθούν από οργανώσεις, συνδικαλιστικές ενώσεις εργατών, ναυτεργάτες, αλλά και από όλες και όλους μας ώστε να ασκηθεί πίεση και να σταματήσει τώρα η γενοκτονία που συντελείται στη Γάζα.

Από την ίδρυσή του το κράτος του Ισραήλ επιβάλλει μια εμπόλεμη κατάσταση στην Παλαιστίνη γεμάτη αναρίθμητα εγκλήματα πολέμου, με την Δυτική Όχθη και τη λωρίδα της Γάζας να υφίστανται αποκλεισμό και τους κατοίκους της Γάζας να υπόκεινται σε μέτρα φυλετικού διαχωρισμού, τα οποία επιδεινώνονται συνεχώς. Εδώ και δεκαετίες παρακολουθούμε την Δύση να στέκεται ξεκάθαρα στο πλευρό του Ισραήλ είτε κάνοντας τα στραβά μάτια μπροστά στην

επιχειρούμενη γενοκτονία εναντίον των Παλαιστίνιων, είτε με διακρατικές συμμαχίες, είτε με προπαγάνδα υπέρ του Ισραήλ, παρουσιάζοντάς το μόνιμα σε στάση άμυνας και δικαιολογώντας ανά τα χρόνια διάφορες μαζικές σφαγές, επιθέσεις σε αμάχους και γυναικόπαιδα.

Από την πλευρά του, το ελληνικό κράτος έχει εγκρίνει σύμβαση για την αγορά πυραύλων spike από το Ισραήλ αξίας 400 εκατομμυρίων Ευρώ. Οι πύραυλοι αυτοί είναι οι ίδιοι που χρησιμοποιούνται για να βομβαρδίζονται σπίτια στη Γάζα. Φέρουν την ένδειξη “αντιαρματικοί”, μόνο που δεν έχουν δομικαστεί ποτέ σε άρματα μάχης, αλλά σε σπίτια Παλαιστινίων. Απέναντι σε αυτό που συμβαίνει, έχουμε ευθύνη να υψώσουμε τις φωνές μας ώστε να επιβληθεί στρατιωτικό εμπάργκο στο Ισραήλ: να μην πουλάμε όπλα στο Ισραήλ, να μην αγοράζουμε όπλα από το Ισραήλ και να μην αφήσουμε τη διέλευση των όπλων που στέλνονται στο Ισραήλ διαμέσου της ελληνικής επικράτειας

Από τη θέση που βρισκόμαστε, στεκόμαστε στο πλευρό της Παλαιστίνης που αντιστέκεται στον αφανισμό της. Αντιστεκόμαστε στον πόλεμο και την καταστροφή και απαιτούμε να σταματήσει ΤΩΡΑ η σφαγή της Παλαιστίνης και το अपαρτχάιντ στη Γάζα από το Ισραήλ.

Την εισήγηση εκ μέρους του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου αλτάι θα κάνει η Μαριέττα Σιμεγιάτου, που συμμετέχει στην πρωτοβουλία BDS Greece.

Το Κίνημα για Μποϊκοτάζ, Απόσυρση Επενδύσεων και Κυρώσεις (BDS) είναι ένα παλαιστινιακό κίνημα για ελευθερία, δικαιοσύνη και ισότητα. Το BDS υποστηρίζει την απλή αρχή ότι οι Παλαιστίνιοι έχουν τα ίδια δικαιώματα με την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Είναι ένα κίνημα που αντιτίθεται σε κάθε μορφή ρατσισμού (συμπεριλαμβανομένου του αντισημιτισμού και της ισλαμοφοβίας) το οποίο στρέφεται ενάντια σε επίσημους θεσμούς και κρατικές ή επιχειρηματικές επιλογές και επ’ ουδενί ενάντια σε πρόσωπα ή

ταυτότητες. Στηρίζεται στη διαπίστωση ότι το παλαιστινιακό ζήτημα παραμένει ένα από τα πιο επείγοντα προβλήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων στον πλανήτη και διαιωνίζεται με ευθύνη όσων κυβερνήσεων και οργανισμών συμπράττουν με το κράτος του Ισραήλ.

BDS Greece

Ιστοσελίδα: www.bdsgreece.net

Επικοινωνία: info@bdsgreece.net

Facebook: www.facebook.com/bdsgrc/

Twitter: @BDSGreece

Κοινωνικά κέντρα :
Εδαφικοποιώντας το αύριο:
Συζήτηση με εγχειρήματα από
το Μιλάνο

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΕΔΑΦΙΚΟ- ΠΟΙΩΝΤΑΣ ΤΟ ΑΥΡΙΟ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ **CANTIERE**
+
SMS (LO SPAZIO DEL MUTUO SOCCORSO)

[ΜΙΛΑΝΟ]

ΣΑΒΒΑΤΟ 21.10 | 19:00

ΣΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΝ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΑΚΟΛΟΥΓΕΙ DJ SET
DJ DIFFER

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 65

Η μετατροπή της Αθήνας σε τουριστική βιτρίνα κάνει μια ολόκληρη πόλη να ασφυκτιά κάτω από τη μέγγενη των ψηφιακών πλατφορμών βραχυπρόθεσμης ενοικίασης (airbnb, booking) που σε συνάρτηση με τα δυσπρόσιτα ενοίκια εκτοπίζουν τους κατοίκους από τις γειτονιές του κέντρου. Το γεγονός αυτό, σε συνάρτηση με την ακρίβεια και τη διάλυση της εργασίας, εντείνει το σπάσιμο των κοινωνικών δεσμών, την εξατομίκευση, τη μοναξιά και την αδυναμία συλλογικοποίησης και ανάληψης από κοινού δράσης των καταπιεσμένων. Από την πλευρά μας, ενάντια σε αυτό το καθεστώς

που προωθεί την εξαθλίωση, τη φτώχεια και την καταστολή, οφείλουμε να συλλογικοποιήσουμε την αντίσταση για να είμαστε σε θέση να υπερασπιστούμε τους δημόσιους χώρους.

Σε αυτό το πλαίσιο δεν είναι τυχαία η επίθεση στα κέντρα αγώνα (Άνω Κάτω Πατησίων και Κατάληψη Ζιζάνια) που δρουν σε πολυπολιτισμικές γειτονιές του κέντρου και κάνουν πράξη την αλληλεγγύη και τη συβίωση των από κάτω, ντόπιων και μεταναστών, αλλά και την πρόσφατη εκκένωση της κατάληψης του Βοτανικού Κήπου Πετρούπολης, ενός κυττάρου δημιουργίας που παρήγαγε πολιτική και πολιτισμό για 14 χρόνια. Σε αυτή τη συγκυρία, στον νέο, ελεύθερο-κοινωνικό-χώρο «αλτάι», στα Εξάρχεια, οργανώνουμε την εκδήλωση με τίτλο: «Κοινωνικά Κέντρα-Εδαφικοποιώντας το αύριο». Καλεσμένοι είναι σύντροφοι από το κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο «Cantiere», και το συγκρότημα καταλήψεων αλληλοβοήθειας «Lo Spazio del Mutuo Soccorso» στο Μιλάνο, καθώς και εγχώρια εγχειρήματα.

Ο Ε.Κ.Χ. είναι το έδαφος που μας εισάγει στον δημόσιο χώρο. Εκεί που κάθε μέρα διεξάγονται οι εμφύλιοι για το νόημα της ζωής σε όλα τα επίπεδα. Εκεί που το άτομο, τα κοινωνικά στρώματα, οι τάξεις αναμετρούνται για την ίδια την ύπαρξη, αλλά και την προοπτική τους, εκεί που η σύγκρουση αξιών και σημασιών καθορίζει τον χρόνο, την ελευθερία, την ίδια τη ζωή.

Μέσα στις σημερινές συνθήκες, οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι και τα στέκια γειτονιάς μπορούν να αναδείξουν το συλλογικό με νέους όρους, ώστε αυτό να γίνει ανάχωμα όχι μόνο απέναντι στην γενική εξατομίκευση, αλλά και στη διαρκή επέκταση της ιδιωτικοποιημένης και φιλελευθεροποιημένης πρακτικής ακόμη και σε κάθε τι εναλλακτικό που θέλει να παρουσιάζεται με ριζοσπαστικό/ανατρεπτικό πρόσημο.

Η προοπτική είναι οι Ε.Κ.Χ να αποτελέσουν ένα εμπράγματο κυτταρικό παράδειγμα της μικρής αυτόνομης κοινότητας. Η ίδρυση τέτοιων κέντρων είναι την ίδια στιγμή μια πολιτική επιλογή, μια στρατηγική για τη νίκη του κόσμου μας, χαράσσοντας την όλο και μεγαλύτερη διεύρυνση του ζωτικού μας χώρου και της δύναμης της κοινωνίας απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο.

Ως απαραίτητο πρώτο βήμα αυτής της στρατηγικής είναι η εδαφικοποίηση των αγώνων μας μαζί με την κοινωνία μέσα από τη δημιουργία και δικτύωση κοινοτήτων και κοινών σε αντιπαράθεση με το υπάρχον. Εκεί όπου θα σφυρηλατηθεί η ενότητα των καταπιεσμένων, η σχέση μεταναστριών/ών με ντόπιους, ώστε μέσα από την αλληλεπίδραση να έρθει κοντά η δυτική με τη μη δυτική σκέψη και πρακτική, από ανθρώπους που αγωνίζονται καθημερινά ενάντια στο σύστημα της κυριαρχίας σε όλα τα επίπεδα, από το πιο απλό έως το πιο σύνθετο.

Σκοπός μας είναι να μέσα από τη διαβούλευση να επανεφεύρουμε την αξία τέτοιων κέντρων που αποτελούν πυρήνα των ιδεών και των πολιτικών μας και μπορούν να αποτελέσουν τόσο ανάχωμα στις στρατηγικές που σχεδιάζει το κράτος και το κεφάλαιο για τις ζωές και τις γειτονιές μας όσο και προεικόνιση μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης.

Έχοντας περάσει από διάφορα πολιτικά και οργανωτικά μοντέλα, είτε από διάθεση πειραματισμού και εξερεύνησης πιο κοινωνικά γειωμένων πρακτικών απεύθυνσης, είτε άλλες φορές από αδυναμία, ψάχνουμε να βρούμε τη θέσμιση εκείνη που θα λειτουργεί σε δύο κατευθύνσεις. Αφενός το άνοιγμά μας στην κοινωνία, την αλληλεπίδρασή μας με όσον το δυνατόν περισσότερο κόσμο, χωρίς περιχαράκώσεις. Αφετέρου, μας ενδιαφέρει να κερδίσουμε το στοίχημα της συστράτευσης με τον κόσμο αυτό σε μια προοπτική αγώνα και όχι απλά να επιτύχουμε μια ακίνδυνη συνεύρεση. Επομένως, επιθυμία μας είναι, εκτός από τα ζητήματα προοπτικής να συζητήσουμε και τις αδυναμίες των χώρων αυτών, τις πρακτικές που έχουν αποτύχει, το κάθε εγχείρημα ανάλογα με το περιβάλλον που υφίσταται και δρα.

Πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις, Σάββατο, 21.10.2023, στις 12:00, στο σταθμό ΗΣΑΠ, Άνω Πατήσια.

2ήμερο εκδηλώσεων/συζητήσεων: Η πόλη πέρα από τις εκλογές

1η μέρα:

Παρασκευή 06/10 στις 19:30 στην Πλατεία στην Ροτόντα

“Δημόσιος χώρος ελεύθερος και κοινωνικός ή εξευγενισμένος και εμπορευματοποιημένος;

Η εδαφικοποίηση των αντιστάσεων και η αξία των ελεύθερων κοινωνικών χώρων και των καταλήψεων”

Συζητάμε με:

- Φάμπρικα Υφανέτ
- Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

2η μέρα:

Παρασκευή 13/10 στις 19:30 στην Πλατεία στην Ροτόντα

“Ζούμε χειρότερα και κοστίζει περισσότερο: το ζήτημα του Νερού, της Στέγασης και της Τροφής”

- Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
- Σωματείο Εργαζομένων ΕΥΑΘ
- Κάτοικος της εκκενωμένης Κατάληψης Στέγης Λεωφόρου Νίκης 67

– Κριτική στο σύγχρονο παραγωγικό μοντέλο-ποιότητα τροφής (Εισηγήσεις ερευνητριών)

*Σε περίπτωση βροχής οι εκδηλώσεις θα μεταφερθούν στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο *Respiro di Libertà*, Ολυμπιάδος με Ιουλιανού.*

Εισήγηση στην παρουσίαση του βιβλίου: Φεμινιστικός Τρόμος, Μικρό Εγκώμιο του Εξτρεμιστικού Φεμινισμού

Της Χριστίνας Γεωργακοπούλου,

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»,

20/7/2023

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΡΑΣΕΩΝ

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

ΠΕΜ. 20 ΙΟΥΛ. | 20:30

Ο ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΣ ΤΡΟΜΟΣ
ΜΙΚΡΟ ΕΓΚΩΜΙΟ ΤΟΥ ΕΞΤΡΕΜΙΣΜΟΥ
ΙΡΕΝΕ
ΒΙΒΛΙΟ

«Ο Φεμινιστικός Τρόμος. Μικρό εγκώμιο του εξτρεμισμού»
Εκδόσεις των Συνοδέλφων

«Ο φεμινισμός δεν σκότωσε ποτέ κανέναν. Αυτή η φράση έχει διατυπωθεί εδώ και δεκαετίες από την πλειοψηφία του φεμινιστικού λόγου. Λες και οι φεμινίστριες προσπαθούσαν να καθισχυράσουν μια αγχωμένη πατριαρχία ή να υποστηρίξουν την ιδέα - που είναι ήδη ευρέως διαδεδομένη - ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να είναι επικίνδυνη. Αλλά είναι αλήθεια ότι ο φεμινισμός δεν έχει σκοτώσει ποτέ κανέναν. Τα ονόματά τους είναι Μαρία, Νούρα, Ιουδήθ, Ντιάνα, Κρίσταμπελ. Έχουν αγγίξει το μεγάλο ταμπού. Για να θρέψει έναν ηρεμβηματισμό σχετικά με τη θέση της βίας στον αγώνα κατά της πατριαρχίας, η IRENE μας διηγείται την ιστορία αυτών των βίαιων γυναικών»

Παρουσίαση:
Κατερίνα Χαραλαμπίκη (μέλος των Εκδόσεων των Συνοδέλφων),
Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

αλτάι
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ «αλτάι»
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 65, ΕΠΑΡΧΕΙΑ

Ο φεμινισμός είναι ένα κίνημα που διεκδικεί μια κοινωνία ισότητας, απαλλαγμένη από έμφυλες διακρίσεις. Ανα τους αιώνες γυναίκες και έμφυλα υποκείμενα μάχονται για την απελευθέρωση από την ανδρική κυριαρχία και καταπίεση. Μέσα στην πορεία αυτή έχουν σημειωθεί σημαντικές νίκες του φεμινιστικού κινήματος, κάποιες από τις οποίες μάλιστα έχουν μετασχηματίσει δραστικά τις κοινωνίες στις οποίες ζούμε. Οι φεμινιστικοί αγώνες δεν αποτελούν

κάτι απρόσωπο. Είναι οι ιστορίες γυναικών, οι οποίες είτε ατομικά, είτε συλλογικά προσπάθησαν να σπάσουν τα δεσμά της πατριαρχίας. Πολλές φορές η απελευθέρωση αυτή επήλθε με τη χρήση μη ειρηνικών μέσων. Αναφερόμενη σε τέτοιες ιστορίες και αγώνες η Irene, συγγραφέας του βιβλίου "Φεμινιστικός Τρόμος" μας καλεί να αναρωτηθούμε ποιός είναι ο ρόλος της βίας στη μάχη κατά της πατριαρχίας, αλλά και για τί ακόμα και σήμερα, η αναφορά στη χρήση βίας από ένα ριζοσπαστικό φεμινιστικό κίνημα προκαλεί τόσο μεγάλη αμηχανία και πολλές φορές άρνηση.

Η πατριαρχία, ως αρχέγονη μορφή καταπίεσης και ως μια ακόμη μορφή εξουσίας εμπεριέχει βία. Από τις απαρχές αυτού του κόσμου, το γυναικείο σώμα έχει υποστεί την πιο βάνανυση, την πιο λυσσαλέα μορφή βίας: έχει χτυπηθεί, έχει ματώσει, έχει βιαστεί, έχει δολοφονηθεί. Αμέτρητες γυναικοκτονίες συμβαίνουν ανά τον κόσμο κάθε χρόνο, αμέτρητες γυναίκες κακοποιούνται ή γίνονται θύματα ενδοοικογενειακής βίας, αμέτρητα κορίτσια έχουν υποστεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων, είτε έχουν εξαναγκαστεί σε γάμους παρά τη θέλησή τους. Ο φόβος του βιασμού, της εκδικητικής πορνογραφίας, το ρίσκο μιας παράνομης άμβλωσης, αποτελούν μορφές έμφυλης βίας. Όσο και αν μας σοκάρει αυτή η απαρίθμηση, δυστυχώς έχουμε αφομοιώσει αυτού του είδους τη βία στις κοινωνίες μας.

Στον αντίποδα αυτής της πατριαρχικής βίας βρίσκεται ένα είδος "γυναικείας" αμυντικής βίας. Ανα τους αιώνες πληθώρα γυναικών έχουν δολοφονήσει τους κακοποιητές τους. Η μισογυνική και η αμυντική βία ωστόσο φέρουν σημαντικές διαφορές ως προς το κίνητρο και το κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο λαμβάνουν χώρα. Οι

άνδρες που αποφασίζουν να στερήσουν τη ζωή μιας γυναίκας το κάνουν με την πεποίθηση ότι αυτή η ζωή τους ανήκει, πεποίθηση που τους έχει προσδώσει το σύστημα της πατριαρχίας. Επίσης αν και όλοι οι άντρες δεν είναι βιαστές τα προνόμια που απολαμβάνουν μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα τους επέτρεπαν να είναι χωρίς να υπάρχουν μεγάλα εμπόδια. Αντίθετα οι γυναίκες που σκοτώνουν τους καταπιεστές-συντροφους τους ωθούνται από ένστικτο επιβίωσης και όχι από κάποιο αίσθημα κυριαρχίας. Για τον ριζοσπαστικό φεμινισμό άλλωστε δεν αποτελεί ζητούμενο η καταστροφή μίας μορφής εξουσίας για την δημιουργία μιας νέας, την οποία θα κατέχουν οι γυναίκες, αλλά η εξάλειψη κάθε μορφής καταπίεσης. Αρκεί μόνο και μόνο να προσπαθήσουμε να φανταστούμε το αίσθημα φόβου και πόνου που προκαλεί σε μια γυναίκα το να ζει με έναν άνθρωπο που μπορεί να την χτυπήσει ή να την βιάσει ανα πάσα στιγμή ή (ίσως ακόμα χειρότερα) να κάνει το ίδιο στο παιδί της, προκειμένου να καταλάβουμε τι είναι αυτό που την οδηγεί στη χρήση βίαιων μέσων. Αυτό το αίσθημα ανασφάλειας των γυναικών-θυμάτων εντείνεται ακόμα περισσότερο αν αναλογιστούμε, την ανυπαρξία δομών στήριξης των θυμάτων έμφυλης βίας, την αδυναμία απόδοσης δικαιοσύνης και πόσο αυτά μπορεί να επηρεάζονται ανάλογα με ταξικά και φυλετικά κριτήρια. Υπο αυτό το πρίσμα ίσως η χρήση βίας δεν μοιάζει πλέον τόσο παράλογη... οι γυναίκες σκοτώνουν για να μην πεθάνουν.

Αξίζει να τονίσουμε πως η ατομική αυτοάμυνα των γυναικών θυμάτων δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί κομμάτι του μαχητικού φεμινισμού, εφ' όσον το προσωπικό είναι και πολιτικό. Πέραν των περιπτώσεων όμως όπου γυναίκες δολοφόνησαν άντρες με τους οποίους μοιράζονταν τη ζωή τους, βίαιες μέθοδοι έχουν χρησιμοποιηθεί διαχρονικά σε συλλογικές δράσεις από το κίνημα στον αγώνα κατά της πατριαρχίας.. Η Irene αναφέρει χαρακτηριστικά πως ακόμα και ο αγώνας των Σουφραζετών, ίσως ο πιο γνωστός και αναγνωρισμένος αγώνας του φεμινιστικού κινήματος, εμπεριείχε στοιχεία βίας και αυτό γιατί οι γυναίκες εκείνες είχαν αντιληφθεί πως το Κράτος αποτελούσε μια παντοδύναμη οντότητα που από τη μία παρεμπόδιζε τη γυναικεία

χειραφέτηση και από την άλλη κατείχε το μονοπώλιο της βίας. Έτσι η διεκδίκηση της ισότητας δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί ως διαπραγμάτευση με ειρηνικούς όρους. Ο συλλογισμός αυτός θα μπορούσε να αποτελέσει σημείο προβληματισμού και για τις σύγχρονες πρακτικές ακτιβισμού στο φεμινιστικό κίνημα. Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε πως στον αγώνα και την οργάνωση της δράσης μας πρέπει να λαμβάνουμε υπ όψιν και τις πρακτικές του αντίπαλου δέους, οι οποίες δυστυχώς είναι συνήθως βίαιες. Αξίζει να αναλογιστούμε επίσης πως η χρήση βίας σε άλλους αγώνες του κινήματος που δεν απαρτίζονται κατά πλειοψηφία από γυναίκες πχ μαχητικός αντιφασισμός, όχι μόνο δεν λαμβάνει τόσο σκληρή επίκριση, αλλά είναι συχνά και αδιαπραγμάτευτη. Μήπως μια τέτοια αντιμετώπιση οφείλεται στο ότι η βία έχει αποδοθεί παραδοσιακά ως χαρακτηριστικό στους άνδρες, ενώ αντίθετα στις γυναίκες έχει αποδοθεί στερεοτυπικά μια πιο υποτακτική συμπεριφορά;

Ως πολιτικά υποκείμενα που συμμετέχουν στα φεμινιστικά κινήματα του σήμερα αντιλαμβανόμαστε πως η πραγματική απο-πατριαρχικοποίηση της κοινωνίας είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες, μέσα από μαζική και καθημερινή αντίσταση στην καταπίεση, μέσα από τη διεκδίκηση της θέσης μας και την άρθρωση του λόγου μας στο δημόσιο χώρο. Χωρίς να φτάνουμε στο σημείο να αντιμετωπίζουμε ηδονικά τη χρήση βίας (πιστεύω άλλωστε πως οι περισσότερες από εμάς θα ήθελαν η χειραφέτηση, όπως και κάθε διεκδίκηση να πραγματοποιηθεί με ειρηνικά μέσα) αξίζει να προβληματιστούμε για το αν και σε ποιο βαθμό η χρήση της μπορεί να καταστεί χρήσιμο και αποτελεσματικό εργαλείο.